

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem Divi Thomae. Tomi Qvinqve

Qui Est Primvs De Sacramentis: In Qvo Ea Continentvr, Qvæ Post
Præfationem Indicantvr

Suárez, Francisco

[Köln], 1619

8 An iam confessus teneatur differre communiionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93807](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93807)

si tum confitendi, quam primum possint, sicut tenetur habere propositum seruandi alia præcepta, quia hoc est vni ex præceptis, & non est maior ratio de illo, quam de aliis. Superius vero nonnulla circa hoc præceptum declaranda.

Dubium.

Primum est, si hoc præceptum obliget solos Sacerdotes, vel etiam laicos. Nauarr. cap. 2. num. 10. affirmat obligare omnes, quia si Concilium interrogaretur de laicis idem dixisset, cum sit eadem omnium ratio, quod ergo illis verbis positum sit nomen Sacerdotum, ex accidenti vel casu accidisse videtur, fortasse, quia hæc necessitas frequentius in Sacerdotibus contingit. Dico tamen, hoc præceptum non obligare laicos, sed solos Sacerdotes. Probat, quia in explicanda lege positiva standum est verbis: neque obligatio eius amplius est extendenda, quam verba legis in proprietate intellecta requirant. Dicere autem verba Concilii casu cecidisse seu irrepisse, præsertim in re tam graui, & in lege ferenda, absurdissimum est & temeritate non vacat: cum ergo Concilium nominet Sacerdotes, de illis est proprie ac præcisè intelligendum. Quod autem Nauarr. dicit: Concilium interrogatum, fuisse responsum idem de laicis, primum nihil refert, nam, sicut non peccat quis in eis, quæ esset facturus, si tentaretur, sed in ijs quæ facit, ita non obligat superior per ea, quæ præcipere si animaduertent, vel si ei daretur occasio, sed per ea, quæ præcipit. Deinde, illud est omnino incertum, quis enim hoc ei reuelauit? aut qua certa ratione id colligi potest? præsertim, cum argumentum à simili in materia præceptorum inualidum sit. Addo, posse sufficientem rationem differentia assignari; tum, quia ad celebrandum maior quædam reuerentia ac præparatio requiritur: tum etiam, quia eo ipso, quod hæc necessitas frequentius accidit sacerdotibus, merito hac obligatione præueniuntur, ne facile assuescant, confessionem præmittere. Ex qua resolutione sequitur, Sacerdotem, qui communicat more laicorum, non obligari hac lege, tum quia ille non se gerit tunc vt Sacerdos, sed vt laicus, & ideo solum communibus legibus laicorum astringi videtur, tum etiam, quia ille tunc non celebrat, Concilium autem solum loquitur de Sacerdote celebrante. Sed quæres, an sit idem dicendum de Sacerdote faciente officium in die Parasceues? ille enim neq; consecrat neq; sacrificat, unde non videtur proprie celebrare. Et idem quæri potest de illo, qui post consecrationem peccauit mortaliter, & statim communicat præmissa contritione. Item de illo, qui assumitur ad complendum & consummandum sacrificium ab alio inchoatum, quem fortasse contingit mori statim post consecrationem. Respondetur in huiusmodi casibus, obligare hoc præceptum, quia satis est, quod sacerdos solemniter Ecclesiæ, & vt minister publicus, consummet sacrificium seu sacramentum, nam hæc actio est proprie Sacerdotis, & sub nomine celebrationis merito comprehenditur iuxta communem vsum, & sensum huius vocis.

Sacerdos qui ob oblivione ante communionem non est confessus prædicto iure non tenetur cum primis postea posse confiteri.

Secundo explicandum est, an obliget hoc præceptum eum Sacerdotem, qui solum propter oblivionem celebrat absq; confessione præmissa. Videtur enim eum obligare, tum propter paritatem rationis, tum etiam, quia illa est quædam humana necessitas, ergo vere dici potest talis Sacerdos celebrare sine confessione propter urgentem necessitatem; ergo obligatur verbis illius legis. Nihilominus probabilius existimo, hunc casum non comprehendi sub hac lege, si verba eius exacte pensentur, tum quia, qui est oblitus, proprie non habet conscientiam sui peccati pro eo tempore, nam conscientia dicit actum. Concilium autem aperte loquitur de Sacerdote celebrante cum conscientia peccati. Præterea oblitio non proprie dicitur vrgens necessitas, de qua Concilium loquitur. Deniq; addi potest ratio, nam qui bona fide accedit oblitus, iuxta conscientiam suam nihil

omittit, neque formaliter, neque materialiter, quod iure diuino præceptum est, sed excusatur eo modo, quo omni fere humana actione interuenire potest excusatio: Et ideo non oportuit, vt in huiusmodi casu aliquid speciale Concilium disponeret noui onus & obligationem imponendo, secus vero est in eo, qui sciens, & videns, confessionem omittit ob causam vrgentem. Animaduertendum autem est, hoc procedere, quando oblitio durat, donec sacramentum sumptum sit, nam, si quis ex obliuione accedat ad celebrandum, & in ipsa actione ante sumptionem sacramenti recordaretur sui peccati, & nihilominus sacramentum sumeret sine confessione, iuxta doctrinam traditam præcedenti sectione, in eo casu obligaretur, hac lege, quia manifeste comprehenditur verbis eius, tunc n. communicat sine confessione propter vrgentem necessitatem, & cum conscientia peccati. Sed quid si prius esset confessus, & tunc recordaretur vnius peccati in confessione oblitus? Respondetur, etiam teneri ex vi huius legis, quia iuxta supra dicta tenebatur illud confiteri ante communionem ex diuino præcepto, & solū illud omittit sine peccato, ob necessitatem vrgentem: ergo quoad hoc comprehenditur sub lege à Concilio lata.

Tertio declarandum est, an Sacerdos, qui sine necessitate ob malitiam celebrat absq; confessione præmissa, hac lege comprehendatur, videtur enim obligatus multo maiori ratione; nam, si obligaris qui non peccauit, omittendo confessionem, cur non multo magis obligabitur is, qui peccando eam omittit? Nihilominus dicendum est, huiusmodi hominem non comprehendi hac lege, quia Concilium solum loquitur de illo, qui necessitate vrgente hoc facit, iuxta autem positua solum obligat, prout lata est, & argumentum à paritate rationis in hac materia est inefficax. Deinde reddi potest ratio diuersitatis, nam hoc præceptum inter alias causas videtur impositum ad tollendam occasionem fingendi necessitatem celebrandi sine præuia confessione, vel differendi nimis confessionem. Cum enim sit Sacerdoti imposita obligatio confitendi, statim post celebrationem, si antea non potuit, ac bona fide omisit, multo magis erit sollicitus quilibet timoratus Sacerdos de præmittenda confessione, antequam celebret: hæc autem ratio non procedit in ijs, qui sine titulo necessitatis in peccato celebrant, & ideo non oportuit de nouo obligationem vellaqueum eis imponere, quia ipso diuino iure satis obligantur ad præmittendam confessionem, aut equam celebrent.

SECTIO VIII.

Vtrum qui peccauit mortaliter, etiam si contritus sit & confessus, teneatur aliquo temporis spatio communionem differre.

Solent nonnulli præcedente nocte mortaliter peccare, & statim die sequenti confessione præmissa, sacram facere vel communicare: inquirimus igitur, an hoc liceat, quia non desunt graues auctores, qui dicunt esse peccatum mortale. Ita sentit Nauarrus in summ. Hispana, capit. 21. num. 50. & de Penitentia, dist. 6. cap. 1. & Couarru. in Clemen. Si furiosus, p. 3. n. 8. vbi dicit, esse impium negare, peccare mortaliter eum Sacerdotem, qui post fornicationem præcedenti nocte commissam, sequenti die celebrat, etiam si contritus sit & confessus, & in hanc sententiam videtur inclinare Marfilus in 4. quæst. 6. art. 4. & Gerson. de præparatione ad Miss. confid. 5. & Alphons. 37. lit. vii. Tribuitur etiam D. Thom. hic, ar. 7. qui dicit, pollutionem nocturnam, quæ ex peccato mortali oritur, ex necessitate impedire communionem. Et eodem modo citari potest Gregorius, qui ad interrogationem primam Aug. dicit, oportere, vt per diem à cõmunionem abstineat, qui ex præua cogit

cogitatione pollutus est. Fundamentum solum esse potest, quia videtur hæc esse magna indecentia & irreuerentia.

Peccati mortalis non potest quis pariter peccatum mortale communicare, præmissa confessione debita. Hæc est sententia D. Thomæ hic art. 7. ad 4. vbi dicit, solum peccatum mortale durans in anima impeditur ex necessitate communionem huius sacramenti: atq; in hunc modum explicat doctrinam in corpore articuli traditam. Clarius d. 9. in art. 4. quæstionum 3. ad 2. dicit, consulendum esse ei, qui peccauit mortaliter, vt non statim accedat ad communionem, etiam si confessus sit, nisi magna necessitas urgeat: vbi cum dicit consulendum esse, plane sentit non esse præceptum, atq; idem sentit ibi Palud. q. 3. Maior q. 2. Gabr. l. 6. c. 10. in Canon. Adrian. q. 4. de Eucharistia, Syluest. verbo, Eucharistia 3. q. 10. Caietan. verbo, Communio, Corduba, lib. 1. qu. 7. qui in specie loquitur de illo, qui nocte proxima vel fornicatus est, vel mortaliter pollutus, atq; idem tandem docuit Nauarrus in Summa, cap. 21. num. 51. Ratione probatur, quia in primis nulla est lex positua, humana, vel diuina, quæ hanc obligationem imponat: nec generatim de omni peccato, nam specialiter de aliquo, vt Couarruias & Nauarrus fatentur. Et patet, quia talis lex nec scripta est, nec tradita. Deinde ex solatatione naturali colligi non potest, quia licet tempus breue intercedat, potest talis esse hominis conuersio, vt non solum sanctus sit, sed etiam sanctior & deuotior, quam antea esset: ergo dilatio temporis per se non est necessaria. Propter quod Paul. 1. ad Cor. 11. solum dixit: Probat autem seipsum homo, & sic de pane illo edat: id est, si post probationem nullum in se agnoscat mortale peccatum, vt omnes exponunt. Quod vero addit: Qui enim manducat indigne, omnes etiam intellegant, id est, cum conscientia mortalis peccati: ergo si peccatum mortale iam non est in anima, neque in conscientia, per se non impedit, etiam si ante breue tempus præcesserit. Et confirmatur primo: nam talis homo est capax effectus huius sacramenti: nam cum iam viuat, nutriri etiam potest, ergo potest illud sine peccato sumere. Confirmatur secundo, quia non potest certa aliqua ratio definiti, quanto tempore necesse sit abstinere: nam quod aliqui dicunt in tempore vnius diei naturalis, gratis confectum est sine fundamento. Confirmatur tertio ex vfu, quo constat, viros etiam doctos & timorata conscientia sine scrupulo celebrare eadem die post confessionem, etiam si aliquid humanum antea passi sint. Et præsertim, quando peccatum, quod intercessit, magis est spirituale, vel internum. Vnde neq; in omni genere peccatorum sine discrimine possumus verisimili fundamentum omnes homines obligare ad hanc communionis dilationem: neq; etiam possumus probabilem rationem reddere, cur hoc censeatur necessarium in quibusdam peccatis, & non in aliis: quia, licet in quibusdam videatur esse maior indecentia, tamen id, quod necessario essentialiter impedit, scilicet, carentia diuinæ amicitia, eiusdem rationis est in omnibus. Tandem, olim erat consuetudo in Ecclesia, quotidie communicandi: & tamen non est verisimile, nemine eorum, qui quotidie communicabāt, solum esse aliquando mortaliter peccare: ergo necesse erat, vt multi communicarent eodem die, quo mortaliter peccauerant, mutato tamen affectu, & deleto mortali peccato. Et ita August. cum dicit: se nec laudare, nec vituperare eum, qui quotidie communicat, solum ab eo requirit, vt conscientia peccati mortalis non grauetur, vt videre licet epist. 116. & de Ecclesiast. dogmat. c. 53. & in c. Quotidie, de Consec. d. 2.

Paludan. Maior. Adrian. Syluest. Cordub. Nauar.

Dixi autem, per se loquendo, quia ex accidenti potest esse hoc peccatum graue. Primo, ratione scandalii aliorum, si peccatum sit publicum: & maxime, si sit in consuetudine, quæ aliis nota sit. Secundo, ratione

Franc. Suarez. Tom. 3.

contemptus, seu ratione proprii scandali (vt sic dicā) vt si homo ea occasione acquirat facilitatem peccandi, & non adhibet medicinam moraliter necessariam, vt se contineat: quamq; ex hoc solo cap. raro vel nunquam erit culpa mortalis. Facilius committi potest propter periculum communicandi sine vera detestatione peccati, & proposito emendæ: quia peccatum recens non tam facile odio habetur, & ideo periculosius est hoc in peccatis carnalibus, quæ vehementius adherent, magisq; hominem alliciunt & excitant.

Ex quo infero, frequentius consulendum esse, vt post mortale peccatum commissum, et si videatur homo satis esse dispositus, aliquo tempore abstineat à communionem, saltem per diem, vt se magis colligat, animumq; suū magis à peccato abstrahat. Et hæc videtur esse mens D. Gregorij, & D. Thomæ locis citatis, & authores pro nostra sententia citati hoc consilium approbat: imò Caiet. & Adrian. sentiunt, non solum esse consilium, sed etiam semper esse aliquod peccatum veniale, non interponere huiusmodi tempus, præsertim si peccatum, quod præcessit, carnale fuit: tum quia est nonnulla indecentia, tum etiam, quia semper huiusmodi homo accedet sine conuenienti præparatione ac deuotione: & hoc fortasse moraliter loquendo, ita frequentius accidit, non tam propter præcedens peccatum, quā propter præsentem distractionem, vel alium similem affectum, qui ex illo relinquitur: at vero intrinsece & ex obiecto, non est intrinseca malitia in huiusmodi actu, etiam leni, ex sola breuitate temporis interpositi inter peccatum & communionem. Et ideo si ex cæteris circumstantiis præsentibus honestetur actus, poterit nullus esse peccatum. Et si specialis necessitas, vel obligatio celebrandi urgeat, non solum non erit peccatum, sed etiam erit melius, vel aliquando etiam necessarium, vt recte D. Tho. supra docuit. Atq; etiam responsum est ad fundamenta prioris sententia.

Illatum ex conclusioni. D. Greg. D. Thom.

ARTICVLVS VI.

Verum Sacerdos debeat denegare corpus CHRISTI peccatori petenti.

Ad sextum sic proceditur. Videtur, quod sacerdos debeat denegare corpus Christi peccatori petenti. Non enim est faciendum contra Christi præceptum, propter vitandum scandalum, vel infamiam alicuius. Sed Dominus præcipit Matth. 7. Nolite sanctum dare canibus. Maxime autem datur sanctum canibus, cum hoc sacramentum peccatoribus exhibetur. Ergo, neq; propter vitandum scandalum, neq; propter vitandam infamiam alicuius, debet hoc sacramentum peccatori petenti dari.

2. Præterea, De duobus malis minus malum est eligendum. Sed minus malum esse videtur, si peccator infametur, vel etiam si ei hostia non consecrata datur, quā si sumens corpus Christi, mortaliter peccet. Videtur ergo hoc potius esse eligendum, quod vel infametur peccator petens corpus Christi, vel etiam, quod datur ei hostia non consecrata.

3. Præterea, Corpus Christi interdum datur suspectis de crimine, ad eorum manifestationem: legitur enim in Decretis 2. q. 4. c. 24. Sæpe contingit, vt in monasterijs monachorum facta peccentur: idcirco statimus, vt, quando ipsi fratres de talibus expurgare se debent, Missa ab Abbate celebretur, vel ab aliquo ex presentibus, & sic expleta Missa, omnes communicentur in hac verba: Corpus Domini sit tibi hodie ad probationem, & infra.

* Si Episcopo, aut presbytero aliquod maleficium fuerit imputatum pro singulis Missam celebrare debet, & communicare, & de singulis sibi imputatis, innocentem se ostendere. Sed peccatores occultos non oportet manifestari, quia si frontem vercundia abiecerint, liberius peccabunt, vt August. dicit in libro de verbis Domini. Ergo peccatoribus occultis non est Corpus Christi dandum, etiam si peccant.

Sed contra est, quod super illud Ps. 21. Manducauerunt, & adorauerunt omnes pingues terræ: dicit August. * Non prohibeat dispensator pingues terræ, id est, peccatores, mensam Domini manducare.

In Decr. 2. q. 4. c. 24. Sæpe contingit. Cap. 27. Refertur de consec. d. 2. c. Non prohibeat, to 9.

xxxj Respondeo

